

Magnoolia- jõulud

MICHELLE
MAJOR

Originaali tiitel:
Michelle Major
The Merriest Magnolia
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2020 by Michelle Major
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B10398821
ISBN 978-9949-82-829-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

Jacksonile ja Jessiele.

Armastan teid nii palju, kui on maad kuuni ja tagasi miljon korda.

ESIMENE PEATÜKK

TEDA JÄLITATI.

Ehkki kesköö hakkas kätte jõudma, poleks Carrie Reed novembri hilisõhtul jala koju minnes kartma pidanud. Ta oli elanud Põhja-Carolinas omapärases Magnolia linnakeses kogu elu ja tundis enamikku selle elanikke nimepidi. Need, keda ta kohanud polnud, tundsid teda ilmselt isa kaudu, kes oli olnud kuulus kunstnik Niall Reed, ja pärast tema surma neli kuud tagasi aset leidnud draama järgi.

Enne oma kodutänavasse pööramist peatunud Carrie vaatas silmi kissitades pimedusse, otsides liikumist jaheda tuule käes sahiseva valge männi okste varjus.

Ta oli lahkunud kesklinna kunstistuudiost hilisele kellaajale eriti mõtlemata. Täna oli ta andnud Reedi galeriis Magnolia kõige lugupeetumatest asjatundjatest koosnevale lärmakale täringumängu rühmale maalimiskursust, mille juurde käis ka veinijoomine. Carrie jaoks oli see olnud silmiavav kogemus.

Mõned klaasid veini ja naised olid innukalt hakanud maalima nende jaoks valmis pandud isikupärast stseeni. Maalides olid nn mängutibid, nagu nad end kutsusid, rääkinud kõigest alates

lapselastest kuni menopausi, pikas abielus armuelu võrtsitami-seni või mitmel juhul keskeas aset leidnud lahutuseni.

Carrie suhe emaga oli parimal juhul pingeline ja ta oli olnud üksik laps, nii et tal polnud suhetes naistega sellise kirgliku aususe kogemust. Kuni isa testamendist selgus, et tal on kaks poolõde isa seikluslikest aastatest, polnud Carriel isegi lähedasi sõpru olnud. Ta oli pühendanud suure osa täiskasvanuelust – ja kui päris aus olla, siis ka enamiku lapsepõlvest – kapriisse isa eest hoolitsemisele.

Tema elu muutus tänu õdedele peaaegu täielikult ainult pare-muse poole, aga Carrie kartis salamisi, et muutused toimuvad temaga, mitte tema sees. Ta oli harjumuste ori ja ka heal päeval mitte kõige seltskondlikum inimene. Viimased kuud olid sundi-nud teda liiga tihti mugavustsoonist välja tulema.

Ta polnud kunagi olnud paranoiline ja Magnoliat võis väikese kuritegevuse põhjal pidada turvaliseks paigaks. Ometi oli üks isa surma järel saadud tähtsamaid õppetunde, et välimus võib olla petlik.

„Kes seal on?“ hüüdis ta pimedusse, tundes end pisut tobe-dana. Osa temast arutles, kas ta räägib viinamarjaväätidest põt-rade ja plastist lumememmedega, mis juba kummalgi pool täna-vat majade muruplatse ehtisid, ehkki tänapühani oli veel nädal aega.

Magnolia suhtus pühadesse tõsiselt, ehkki siin tundus olevat mingi kirjutamata reegel, et jõulutuled kustutatakse igal õhtul kell üksteist. Ainult hõbedane kuu kõrgel taevas ja üksik tänavalatern valgustasid veel õhtut.

Mõne maja kaugusel haukus koer. Carrie pöördus hääle poole, aga ei näinud midagi ebatavalist.

Kui ta uuesti pöördus, ilmus tema ette kõnniteele varjudest tume kogu.

Carrie avas karjumiseks suu, aga häält ei tulnud. Paanika tuksles temas, kuni laiaõlgne mees astus hõbedase kuuvalguse kätte.

„See olen mina, Carrie. Ma ei tahtnud sind hirmutada.“

Carrie surus käe rinnale, käskides endamisi südamel maha rahuneda. „Hull oled või, Dylan?“ Ta tõstis käe. „Sa ei pea vastama. Tean juba vastust. Miks sa mind jälitad?“

Meeter üheksakümne sentimeetrine Dylan Scott oma sassis heledate juuste, läbitungivate siniste silmade ja saleda lihaselise kehaga tundus jäigastuvat. „Ma ei jälitanud sind. Olin jalutamas ja...“

„Väike jalutuskäik keskööl?“ Carrie vangutas pead. „Laupäeva õhtul Magnolias?“

„Ma ei saanud und.“

„Mida sa üldse linnas teed? Sa ei ela siin.“

„Nüüd elan. Kolisin paari tänava kaugusel asuvasse majja.“

Ei. „Sa ei kuulu siia,“ lisis Carrie läbi hammaste.

Selle peale mehe lõualihhas tõmbles. „See on mu kodulinn,“ tuletas ta naisele meelde, nagu oleks seda võimalik unustada. „Ma kuulun siia sama palju kui sina.“

„Mina olen siin elanud kogu elu.“

„Tean.“ Mehe suunurk kerkis pigem irveks kui naeratuseks. „Kõik peavad sind Magnolia kuningliku soo esindajaks. Oled alati olnud linna pailaps.“

„Pole tõsi,“ ahmis Carrie õhku. Miks inimesed süüdistasid teda selles, et ta polnud probleeme tekitanud? Ta oli pidanud samade eelarvamustega rinda pistma poolõdedega, eriti noorima, Meredithiga, kes oli samuti Magnolias üles kasvanud. Nagu inimesed oleksid elanud mingis alternatiivreaalsuses, kus hea tüdruk oli halb asi.

Carriel oli sellest kõrini.

„Isa silmatera. Tema lapsuke.“ Dylan ütles neid sõnu süüdis-tavalt.

Carrie ei meeldinud nende tekitatud kibestunud tunne.

„Kas sa tulid tagasi mind ründama?“ Ta surus koti vastu keha, nagu saaks seda kilbina kasutada. „Viimased kuud pole minu enesehinnangule just hästi mõjunud. Mul pole vaja, et sina veel rohkem...“

Mehe silmad läksid suuremaks ja tõmbusid siis taas kissi. „Ma pole siin sinu pärast.“

Muidugi mitte.

Ehkki Dylan oli olnud tema esimene kallim, esimene armastus, esimene paljudes asjades, oli noormees ta ka esimesel võimalusel hüljanud. Tõtt-öelda pidi Carrie ka selle eest oma isa tänama. Niall polnud tema keskkooliaegset kallimat heaks kiitnud ja kui Dylan kutsus Magnoliast lahkudes Carriet endaga kaasa, oli isa andnud noormehele raha, et ta üksinda läheks.

Carrie teadis, et poleks pidanud olema üllatunud, et Dylan raha vastu võttis, aga see mälestus kõrvetas endiselt sisemuses nagu hape.

„Ma ei mõelnud seda nii,“ lisas mees pead vangutades. „Tulin Magnoliasse tagasi, kuna...“

„Mul ükskõik,“ sekkus Carrie, soovides mehele samamoodi haiget teha, aga tundis siis süümepiinu, kui üle mehe näo vilksatas valu. „Me ei üüri kesklinna hooneid sulle.“ Ta muutis hääletooni leebemaks, aga mitte sõnumi sisu. „Sind ei oota siin midagi.“

Tema isa testament oli toonud õed kokku, ehkki jagas isa päranduse kolmeks. Nialli maalid, sentimentaalsed maastikud, mis kujutasid Ameerika elu idealiseeritud stseene, oli tema karjääri esimesel poolel olnud küll suure müügieduga, ent kriitikutele need ei meeldinud. Ta oli olnud aastakümneid Magnolia

kõige kuulsam elanik ning toetanud linna ja nõudnud selle asuka-
telt samas täielikku lojaalsust.

Kui isa karjäär ja tervis alla käima hakkasid, oli ta teinud hulga
halbu investeeringuid ja hakanud oma raha tuulde loopima, nii et
alles ei jäänud midagi. Surma hetkel kuulus talle Magnolia lähis-
tel rannas rantšo, mille ta pärandas Carriele. Iroonilisel kombel
pärandas ta suguvõsa maja noorimale tütrele Meredith Ventne-
rile, kes oli kasvanud Magnolias teadmata, et mees, kes teda kas-
vatas, ei ole tema lihane isa.

Avery Keller, kes sündis afääri tagajärjel üksikema tütrena
Californias, oli saanud Magnolia kesklinnas asuvad isale kuulu-
nud hooned. Neis asus Nialli kunstigalerii, kohalik tantsustuu-
dio, ehitustarvete pood ja raamatukauplus, lisaks mõned tühjad
äripinnad.

Linna eelmised juhid olid lootnud liiga palju Nialli toetusele ja
heldekäelisusele, üritamata linna nüüdisajastada või uusi ärisid ja
külastajaid ligi meelitada. Pärast konarlikku algust aitasid Carrie
ja tema õed seda muuta.

Ta ei saanud lasta Dylan Scottil selles osaleda.

Mees silmitses teda endiselt ja mehe pingeline pilk ajas naha
kihelema. Dylan taganes sammukese ja hämaruses ei näinud Car-
rie tema silmi, ent teadis, et sõnad olid märki tabanud.

„Sa oled muutunud,“ lausus mees siis.

„Me pole kümme aastat kohtunud.“

„Ma ei pea seda silmas, ehkki sa oled kõhnem, kui ma mäletan.
Sa unustasid stressis olles juba siis süüa.“ Mees liigutas oma laiui
õlgu. „Keskoolis tahtsid sa inimestele meeldida. Teised kasuta-
sid seda ära, mina sealhulgas. Sa lasid mul kõike teha.“

Kõhus keeras ja südame alt muutus õõnsaks, meenutades
kõike seda, mida ta oli lasknud Dylanil poisi vanas Chevy pikapis

endaga teha. Dylan oli olnud temast kolm aastat vanem, häbeliku tütarlapse jaoks ohtlik ja erutav. Carrie oli tundnud end tema seltsis elusana ja vihanud ükskõiksust noormehe pilgus, kui see temast üle libises.

Carrie seisis nüüd mehe ees pika päeva lõpus vormitus tepitud jopes, mis oli seljas sama laia tuunika peal, jalas mugavad töösaa-pad ja igavad pruunid juuksed praktilises, ehkki vaevalt et elegantses krunnis.

Ta oli aastate jooksul piisavalt ette kujutanud, kuidas see käiks, kui ta Dylaniga kohtuma peaks. Enamasti oli tal siis seljas liibuv sädelev kleit ja ta tantsis Patrick Swayze teisikuga, nautides täiega elu.

Mitte keegi ei jäta Carriet nurka seisma.

Ega pääse talle südamevalu tekitamisest karistamatult.

„Ma olin noor ja rumal,“ ütles ta vastamise asemel. „Enam pole ma nii noor.“

„Sa polnud kunagi rumal,“ lausus Dylan ja tema kare hääl riivas naise närvilõpmeid nagu kassi keel. „Lihtsalt liiga lahke. Sa pole vist enam selline lihtne saak.“

Arvatavasti polnud need sõnad mõeldud komplimendina, aga Carrie oli näinud vaeva, et tugevamaks saada. „Siis sa ju mõistad, et sul pole lootustki veenda mind või mu õdesid sulle hooneid üürima.“

„Mul on oma hoone olemas.“

Carrie pilgutas silmi. „Millest sa räägid?“

„Su isa võis ju olla selle linna valitseja, aga kõik ei kuulunud talle. Mul on leping Bobby Hawthorne'iga.“

Hingeõhk sisises Carrie ootamatult kuivaks muutunud huulte vahelt. Kuidas ta seda ei teadnud? Tema ja tema õed olid teinud tihedat koostööd Magnolia linnapea Malcolm Grimesi ja teiste